

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Capvt III. Theodardus Episcopus ab impijs trucidatur: sufficitur Lambertvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

Atque hæcenus ea, quæ de LAMBERTO è pluribus scriptoribus colligere licuit, cum fide tradidi, ijs de rebus, quæ ab eo ante Episcopatum gestæ sunt. Vbi prope abest, vt me pudeat, pigeatque, de tali Viro, ac tanto, tantillum retulisse. Sed quid agamus? Reputadum nobis, ijs temporibus vixisse, quibus scribenda facere, quâ facta scribere, potius habebatur.

Pauca hæc, de LAMBERTO, necdum Episcopo, temporum iniuriâ.

C A P V T III.

Theodardus Episcopus ab impijs trucidatur: sufficitur LAMBERTVS.

THEODARDI necem, eiusque causas, suprâ tetigi, vbi de LAMBERTI Educatoribus, & Magistris mihi actum. Itaque Tungrensi Ecclesiâ Pastore viduatâ, substituendus erat, qui eam pasceret *in iudicio & veritate.*

Mos erat antiquitus, & ab ipsis Episcopascentis Ecclesiæ incunabilis, vt Apostoli primum, aut qui ab ijs cõ-

ps. varie & à varijs electis.

B 4

stituti.

182

stituti, Episcopus darent Christianis Ecclesijs, quæ vel nunquam habuissent, vel priorum morte spoliatae essent. Res postea loci non nihil mutauit. Nam vel Metropolitæ dabant, adiunctis quandoque Clero, & Plebe: vel Clerus sibi sumebat, rogatis etiam Plebis sententijs: Vel summus omnium Pastor, Pontifex Romanus, mittebat, aut nominabat. Postremo, hoc permittente, aut volente, ea Potestas Principibus cessit.

Qui cum frequenter abuterentur per libidinem, & Præsules non tam ex Populi, quam suo commodo, constitueret: Populus porro in perniciosas factiones scissus, prauo studio, schismata, quandoque & bella excitaret: omnibus coniuuentibus, solus fere Clerus, atque ut plurimum, Cleri Proceres (qui hodie sunt Cathedralium, aut Metropolitanarum Ecclesiarum Canonici) electione surrogabant.

Ergo è medio sublato in finibus
Wangio.

Wangionum, qui hodie Spirenses
 sunt, Antistite Theodardo: ardens
 studium Cleri, Populiq̄ue ad Re-
 gem Hildericum, satagētibus simul,
 qui in viciniâ Episcopis, defertur,
 quo, vno animo, atque sententiâ,
 LAMBERTVM Tungrensi Ecclesiæ
 deposcebant. Accidit ea res Hilde-
 rico gratissima; quippe qui LAM-
 BERTVM pridem sibi probè notum,
 vt diuinum hominem suspiciebat:
 & eo nomine, eum & à secretis, & à
 consilijs sibi constituerat; suisq̄ue
 etiam Commentarijs præfecerat:
 Quo minus mirum, si toti Austrasiæ
 carus acceptusq̄ue erat, in quâ Hil-
 dericus imperitabat. Quin & Theo-
 doricus, Hilderici frater, cui ea Fran-
 ciæ pars parebat, quam Neustriam
 dicebant, LAMBERTVM in oculis fere-
 bat; & si quid maioris rei adgredie-
 batur, id non nisi eius consilio au-
 dito, faciebat.

LAM-
 BERTVS
 à Clero,
 ac Popu-
 lo postu-
 latur.

Quoniam Austrasiæ, & Neustriæ
 mentionem feci, quænam Prouin-

B 5

ciæ

*Que ori-
go vocū
Austra-
sia, &
Nest-
ris.*

ciæ tum sic dicerentur, breuiter in-
dicandum est. Vtraque ista vox, hoc
ipso S. LAMBERTI æuo, aut non
multò antè, natæ videntur. Vernacu-
læ autem potius sunt Germanis,
quam Latinæ. Illis Oriens, O S T;
Occidēs, W E S T vocitatur. Regnum
porro vocant R I K, siue R E I C H.
Vnde plenæ voces, quibus Regnum
Orientale, & Occidentale indicant,
sunt O S T R I K, & W E S T R I K. Eæ La-
tino sine sunt O s t r i a, & W e s t r i a, siue
W e s t r a s i a: quæ postea in A u s t r a s i a,
siue A u s t r i a, & W e s t r i a, vt fit, dege-
nerarunt. Sed cum Francis litterula
W. parum nota esset, ignoratione
factum, vt in N. formâ non planè
dissimile migrauerit: vt viri eruditi,
in quibus Ortelius, haud absurdè opi-
nantur. Hæc de vocibus satis: rem
ipsam iam videamus.

*Austria,
siue Au-
strasia,*

Nicolaus, Leodiensis Canonicus,
vicinus illorum temporum, AV-
STRIA, inquit, dicebatur ea pars Regni
Francorum, quæ à Burgundia, vsque
ad

ad mare Frisonum extenditur, & hinc
 Rheno, illinc siluâ Carbonariâ, seu
 Hannoniâ, concluditur. Porro NEV-
 STRIA, seu potius WESTRIA cõple-
 ctitur eam Regionem, quæ ab Rho-
 dano, & Sequanâ fluminibus, ad
 Oceanum, & Mare Britannicum
 vsque portenditur, vel Hotomanni
 verbis, ex veteri Chronico: NEV-
 STRIA est, quidquid à Parisijs, & Au-
 relianis interiacet, inter Ligerim, &
 Sequanam, inferius ad Oceanum. Sed
 ad institutam de LAMBERTI Episco-
 patu, narrationem iam reuertamur.

Neu-
 stria, vel
 Westria.

Conspirantibus igitur Populi, Cle-
 ri, Antistitum, & Principis volunta-
 tibus, solus ipse dissentiebat; solus
 horrebat, quod ei omnes cum plau-
 su deferebant: & cum eam omnes
 dignissimum vnum eo munere iu-
 dicarent; ipse ineptissimum se præ-
 dicabat. Vrgētibus nihilominus hæc
 opponebat: Sacerdotem esse debe-
 re terræ salem; se esse insulsum: me-
 dium DEVM inter, & hominem; se à

LAMB.
 contra
 oblatum
 Episco-
 patum
 rationib.
 frustra
 tendit,

DEO

Deo abesse quàm longissimè, & ex infimâ hominum turbâ humuncionem: *corripere quosuis aberrantes; at semet aberrare quàm frequèntissimè, habereque opus vt ab alijs corripia- tur: Angelum denique, DEO perpetuo adstantem; cum ipse vermiculus per terram suam reptaret. Verum non esse, vt cum tot essent ad formidandum illud Munus idonei; ijs ipse vsquequaque imperitus præferretur, atque etiam præficeretur. Si nihil aliud, cogitarent ætatem suam, quæ intra adolescentiam hæctenus staret, ac penè pueritiam: & cum Sacerdotis esset, omnes docere, omnes hortari; sibi tamen dicere licere, quod magnus Propheta, ab ipso Deo loqui iussus, vsurpasset: A. A. A. Domine DEVS, ecce nescio loqui, quia puer ego sum.*

Alys meliores afferentibus. At illi contrà tendentes, vicissim ita dictitabant, Frustra illum conuictia in seipsum cõgerere, cum neque illi crederetur; & potius illa animi demissio

demissio eorum desiderium vehementius accēderet: & deniq; omnia illa, vt vera essent, magnum animarum Pastorem Christum impedire non posse, quo minus consilium suum exequeretur; quippe qui è deterrimis optima efficere posset. Dubitandum non esse, totum hoc à Diuinâ voluntate proficisci, quæ Populo, Clero, Præsulibus, ac Principi ipsi eam mentem iniecisset. Videret, si peruicacius abnuere pergeret; ne eidem cælesti voluntati se opponere videretur. Nam quod de ætate tamquam palmarium, obtenderet; debere ipsum meminisse, DEO vernaculum esse, & *Infantium linguas facere disertas, & ex ore infantium, & lactentium perficere laudem;* atque illum esse, qui Danieli puero dederit honorem senectutis, & inueteratos dierum malorum senes iudicare eum iusserit. Etiâ hoc, Prophetam, quem Authorem afferat, audiuisse: *Noli dicere, Puer sum, quia ad omnia, quæ mittant*

mittam te ibis, & quæ mandauero tibi, loquēris. Quod igitur felix, faustumque esset, capefferet sacrum Principatum, à cælesti numine haud dubiè sibi demandatum.

Ergo cedit, & Episcopatum cepit;

Hæc vehementer etiam, atq; etiam à Cleri, & Aulæ Proceribus inculcata, fecerant, ut LAMBERTVS primum animi incertus esset: tum ad extremum DEO cederet, & Theodardi optimi Magistri Cathedram occuparet, Episcopatusque oneri humeros submitteret. Qui hæc legit, rectè iudicabit scripsisse Agidium, LAMBERTVM raptum potius ad Episcopatum, quam electum.

Tum Adolef- cens con-secra- tur.

Igitur conveniētibus vicinis Præfulibus, ut in tali negotio fieri assolet, ritè consecratur, anno ætatis suæ vicesimo primo. Quo loco, monendi mihi mei Lectores videntur, ne fidem abrogent, atque ita dictitent, parum id vero simile videri, & abhorre ab Ecclesiæ perpetuis moribus, quæ eiusmodi sacros Magistra-

tus

tus adolescentibus id ætatis committere non solet. Sed utique DEO, ne Ecclesia quidem legem imponere potest, aut debet. Scio, id obtinere in vniuersum. Cæterum vbi Is iubet, cuius obsequijs Episcopi destinantur, nostrum est, non humeros modo supponere, sed & iudicia, & opinionationes deponere. Quis nescit, Prophetiæ diuinum munus non solere pueris conferri? Cum tamen illi visum, & Samuelem, & Danielem, Prophetas, & quidem eximios, veteri Synagogæ dedit: è quorum ore, non minus, quàm alicuius Sexagenarij, solemne illud sonabat, & cum auctoritate: HÆC DICIT DOMINVS.

Nec desunt exempla in posteriore, & sanctiore Testamento. Certè Remigius Episcopus, magnus ille Galliarum Apostolus, id dignitatis, annos non amplius viginti duos natus, cōsecutus est. Et, ne dubitares, rectè id factum, an secus; Episcoporum, Populique suffragijs accessit diuina

Autho-

De aetate Episcopatus idonea.

Remigij Exemplum.

*Divini-
tus con-
firmatus,*

Authoritas: duplici prodigio publi-
citus promulgata: cum & celestis lu-
minis radius eum collustravit: & sa-
cri vnguinis infusione delibutus est.

CAPVT V.

*Episcopalis sollicitudinis primordia:
Theodardi Martyris Corpus
Leodium deportat,
& sepelit.*

QVANTO enixius egerat LAM-
BERTVS noster, vt ne ei onus
Angelicis humeris formidandum
imponeretur; tantò maiore animo
vires omnes contendit, vt imposi-
tum, quemadmodum seque, & illo
dignum erat, gestaret.

Saris gnarus erat, qui alijs viæ Dux
datus sit, cum oportere & viæ appri-
mè esse peritum, & eandem ipsam
viam ijs præire, quos ducit. Itaque
seipsum præ omnibus sibi commen-
datis respicere, se curare, se excutere,
se primò se idemtidem hortari & ad maiora,
curat. & me-